

[Blog](#)

1. okt. 2018 - 21.30

Ét ord i Kim Larsen-sang irriterede mig - men jeg kan ikke slippe den

[Marie Høgh](#)

[Sognepræst og debattør](#)

Da jeg var ung præst, begyndte en familie at synge en Kim Larsen-sag ved en urnenedsættelse, der måske ikke lige passer i den kristne tro, men som jeg alligevel ikke siden har kunnet slippe.

Det var først på foråret, og vinden trak fra vest.

Vi stod på en kirkegård i Sønderjylland ved det lille sorte hul i græsplænen, hvor urnen blev sænket ned. En bisættelse af den særligt tunge, tragiske og grufulde slags, der for altid har forvandlet noget i mig, uanset hvor mange kister jeg siden har kastet tre skovfulde jord på.

'Om lidt om lidt, er vi borte, vi ses måske igen. Dudi, dudi, duu....,' sang familien, der havde mistet deres unge datter. 'Dudi, dudi, duu....' nynnede det enorme følge, der stod spredt mellem de små hække og ikke rigtig kunne høre, hvad der foregik henne ved hullet.

Gennem 'Langebro,' 'Susan Himmelblå,' 'Kloden drejer stille rundt' og mange af de andre fik vi en tidsløs rejse

Jeg var helt ung præst dengang og lærte ved den bisættelse, at vi nogle gange bare må æde vores (nogle gange åndssvage) præstelige kvababbelser over, at en familie kan stå ved graven og synge 'vi ses måske igen, dudi, dudi, duu' og ikke se ud, som om de mangler hverken Ingemann eller Grundtvig eller opstandelseshåbet, der ikke siger 'måske' – men derimod 'vi skal mødes igen hos Gud i de store gyldne sale - med venner i lys'.

Og det er jo nok ikke det 'måske', der vælter læsset i Guds store regnestykke. 'Dejlig er jorden' er for så vidt heller ikke en begravelsessalme, men en korsriddersalme. 'Altid frejdig' stammer oprindeligt fra sangspillet 'Tornerose', og 'Om lidt bliver her stille' er altså en cirkussang.

Den prøver heller ikke at være andet end det. Det er heller ikke nogen kvalitetsgaranti, at en tekst er en salme – der er såmænd så meget småvammelt, sentimentalt og ligegyldigt, der kaldes salmer.

Men Kim Larsens sange var ikke salmer, og det vidste han godt. Og de var ikke sentimentale, men ægte. Og cirkussangen, ja, den siger med sin egen melodi og på sin egen måde noget forunderligt om, hvad det vil sige at være et lille tavst menneske i en verden, der en gang imellem bliver så stille.

Han skrev underlægningsmusikken til danskernes liv fra Sønderjylland til Nørrebro, til Den grå Hal på Christiania og Majestætens 70 års fødselsdag

Gennem 'Langebro', 'Susan Himmelblå', 'Kloden drejer stille rundt' og mange af de andre fik vi en tidløs rejse gennem små brudstykker af livet og en lille flig af evighed på den der særlige Kim Larsenske facon.

'Du siger, melodierne er lette, teksterne er svære – hvorfor er teksterne svære?' blev Kim Larsen spurgt om på et besøg hos Clement, der blev genudsendt søndag aften.

»Det må du spørge Vorherre om – jeg ved det ikke,« svarede han.

For sangene kom fra skjaldens eget inderste – og nogle gange er der jo rungende tomt, derinde hvor sangene skal komme fra.

Nationalskjald det er ikke noget man beslutter sig for at være (med mindre man er Grundtvig), men noget man bliver udråbt til

I ham blev sangene til, rakte ud over lyden af de enkle ord og gav genlyd i folkesjælen. Ja, han skrev underlægningsmusikken til danskernes liv fra Sønderjylland til Nørrebro, til Den grå Hal på Christiania og majestætens 70-års fødselsdag. Med enkelheden, stemte en tone i vores hjerter, der gjorde ham til folkeeje.

Nationalskjald er ikke noget, man beslutter sig for at være (med mindre man er Grundtvig), men noget, man bliver udråbt til. Man bliver folkeeje, når folket tager ens værker i besiddelse og gør dem til deres egne.

Hvis man slår ordet 'skjald' op i 'Ordbog over det danske sprog', står der, at skjalden er 'en digter med en stor naturbegavelse, originalitet, umiddelbarhed, hvis evne står i nøje sammenhæng med selve personligheden og forstår at vække og tale til folket'.

Mere præcis beskrivelse gives næsten ikke af Kim Larsen. Den gavflabede, følsomme spillemand, der gennem sangene gav os noget at længes efter og lidt at leve på, fordi han kendte os. Han kendte historien, folkeånden og ånden i sproget.

Og han kendte til ydmyghed over for sin egen skabthed og alt det skabte. Han kendte alt, hvad der er smukt og sandt, smerteligt, stort og stille i menneskelivet. Og nu er der blevet lidt mere stille. Må der være fuglefløjt og bægerklang, hvor han er. Må han mødes med venner i lys og tale om livet, der ifølge ham selv altid er en messe værd.

Æret være Kim Larsens minde.